

Νίκος Μπογιόπουλος

Αρχή πρώτη: Η Αλήθεια είναι Επαναστατική και Εθνικόν είναι το Αληθές

Αρχή δεύτερη: Το μεν αληθές εν, το δε ψεύδος πολυσχιδές.

Αρχή Τρίτη: Η πραγματικότητα όσο κι αν προσπαθήσεις να την μεταμφιέσεις είναι ξεροκέφαλη, όπως και τα γεγονότα που την συνθέτουν.

Πάμε να δούμε τα γεγονότα χωρίς να τα λογοκρίνουμε, να τα ωραιοποιούμε ή να τα ανασκολοπίζουμε:

ΔΑΝΕΙΑΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

Η κυβέρνηση την περασμένη Παρασκευή ζήτησε από τους «εταίρους» να αποδεχτούν το αίτημά της για παράταση της λεγόμενης «Δανειακής Σύμβασης». Σύμφωνα με την κυβέρνηση είναι «άλλο πράγμα» η Δανειακή κι «άλλο πράγμα» το Μνημόνιο. Όμως:

α) Η Δανειακή – όπως σημειώναμε και σε προηγούμενο κείμενο της στήλης – δεν είναι τίποτα λιγότερο από την νομική βάση του Μνημονίου. Πάνω από 41 φορές στο κείμενο της Δανειακής Σύμβασης αναφέρεται ότι Μνημόνιο και Δανειακή σύμβαση αποτελούν μια αδιάσπαστη ενότητα. Οτι προϋπόθεση της Δανειακής είναι το Μνημόνιο. Και ότι προϋπόθεση του Μνημονίου είναι η Δανειακή (Αυτό λέγεται “Μνημόνιο”).

β) Η Δανειακή δεν είναι τίποτα λιγότερο από το ιταμό κείμενο που υπέγραψαν και συμφώνησαν οι κυβερνήσεις Παπανδρέου, Παπαδήμου, Σαμαρά, με το οποίο η Ελλάδα τίθεται υπό το Αγγλικό Δίκαιο, η εκδίκαση των υποθέσεων που αφορούν στην Ελλάδα ανατίθεται στα δικαστήρια του Δουκάτου του Λουξεμβούργου και η πατρίδα μας παραιτείται της ασυλίας επί των περιουσιακών στοιχείων της χώρας, τόσο εκείνων που έχουν ήδη αποκτηθεί όσο και εκείνων που θα αποκτηθούν στο μέλλον!

γ) Για το ποιος είναι ο χαρακτήρας της Δανειακής Σύμβασης αδιάψευστος μάρτυρας είναι οι δηλώσεις του ίδιου του πρωθυπουργού και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, όταν βρίσκονταν στην αντιπολίτευση. Ενδεικτικά:

· «Είμαι βέβαιος ότι η διαχωριστική γραμμή που θα μπει πλέον πολύ βίαια στη ζωή μας θα είναι ή αποδοχή της νέας δανειακής σύμβασης και της υποτέλειας και της επιτροπείας του διεθνούς οικονομικού ελέγχου ή μη αποδοχή και εναλλακτικό σχέδιο διακυβέρνησης. Αυτό είναι το βασικό». (Αλ. Τσίπρας, ρ/σ Real FM, 8/2/2012).

· «Πράξη εθνικής ευθύνης είναι η απόρριψη της δανειακής σύμβασης (...). Με έναν νέο συνασπισμό εξουσίας δεν θα αναγνωρίσουμε τις παράνομες και αντισυνταγματικές δανειακές συμβάσεις...». (Αλ. Τσίπρας, Γραφείο Τύπου ΣΥΡΙΖΑ, 11/2/2012).

· «...Με τη συμφωνία τους για τη νέα αποικιοκρατική δανειακή σύμβαση, το δρακόντειο μνημόνιο που τη συνοδεύει (...) οδηγεί τον λαό σε εξανδραποδισμό, ταπείνωση και αφανισμό». (Δ. Στρατούλης, ρ/σ «Κόκκινο», 9/2/2012).

«Αν περάσει αυτό το πακέτο (σ.σ.: μνημόνιο και δανειακή σύμβαση) θα δεθούν η χώρα και οι πολίτες της

χειροπόδαρα για δεκαετίες, μηδενίζεται κάθε περιθώριο αναδιαπραγμάτευσης σαν και αυτή που υποσχόταν παλιά ο κ. Σαμαράς». (Δηλώσεις Δ. Παπαδημούλη, ρ/σ «Κόκκινο», 9/2/2012).

Όπως βλέπουμε, πριν από τις εκλογές του 2012, για τον ΣΥΡΙΖΑ η δανειακή σύμβαση δεν ήταν «άλλο πράγμα» από το μνημόνιο. Μνημόνιο και σύμβαση, έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ένα και το αυτό «πακέτο». Που μηδένιζε «κάθε περιθώριο αναδιαπραγμάτευσης». Το «δρακόντειο μνημόνιο» δεν ήταν κάτι άσχετο από τη σύμβαση, αντίθετα ήταν το «συνοδευτικό» της «αποικιοκρατικής», «παράνομης» και «αντισυνταγματικής» σύμβασης.

Τότε ο ΣΥΡΙΖΑ μιλούσε για «απόρριψη» της «υποτέλειας» που συνεπαγόταν η δανειακή σύμβαση. Σήμερα επιλέγει τη «διαπραγμάτευση» με «γέφυρα» την παράταση της δανειακής. Αλλά θα επαναλάβουμε το ερώτημα όπως το θέσαμε και μέσα από την «Real News» της Κυριακής: Από πότε το πέρασμα από την υποτέλεια στην ανεξαρτησία γίνεται με «γέφυρα» την παράταση της «αποικιοκρατίας»;

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ EUROGROUP

Ας έρθουμε τώρα στο τι υπέγραψε η κυβέρνηση την περασμένη Παρασκευή στο «Eurogroup». Σύμφωνα με το Ανακοινωθέν που εκδόθηκε, η κυβέρνηση έβαλε την υπογραφή της κάτω από ένα κείμενο στο οποίο τονίζεται ότι:

α) Η παράταση της Δανειακής Σύμβασης «διέπεται από μια σειρά δεσμεύσεων» όπου πρώτη αναφέρεται «η επιτυχής ολοκλήρωση της αξιολόγησης στη βάση των όρων της υπάρχουσας συμφωνίας». Για όσους – κάνουν ότι – δεν θυμούνται, η «υπάρχουσα συμφωνία» (επί των όρων της οποίας θα συνεχίσει να «αξιολογείται» και να «επιθεωρείται» η Ελλάδα) δεν είναι άλλη από τα δυο Μνημόνια που προηγήθηκαν, οι 400 εφαρμοστικοί νόμοι και τα 25.000 περίπου άρθρα των Μνημονίων.

β) «...τα κεφάλαια που είναι διαθέσιμα ως απόθεμα του Ελληνικού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας θα πρέπει να παραμείνουν δεσμευμένα (...). Τα κεφάλαια αυτά (...) μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών...». Δηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ η κυβέρνηση υπέγραψε ότι παραιτείται από τη θέση που ανέπτυξε ο κ.Τσίπρας στο λεγόμενο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» όταν έλεγε ότι η χρηματοδότηση του εν λόγω προγράμματος θα γινόταν σχεδόν κατά το ήμισυ από τα χρήματα που θα «αποδεσμεύονταν» από το ΕΤΧΣ.

γ) «Συμφωνούμε επιπλέον ότι το ΔΝΤ θα συνεχίσει να παίζει το ρόλο του». Επ' αυτού και με δεδομένο το ρόλο του ΔΝΤ μάλλον δεν χρειάζεται κάποιο ιδιαίτερο σχόλιο.

δ) «...οι ελληνικές αρχές υπόσχονται να χρησιμοποιήσουν με το βέλτιστο τρόπο τη συνεχιζόμενη διάθεση τεχνικής βοήθειας». Θυμίζουμε ότι οι Φούχτελ και οι Ράιχενμπαχ κυκλοφορούν στην Ελλάδα την τελευταία 5ετία ως επικεφαλής της λεγόμενης «τεχνικής βοήθειας»...

ε) – παρακαλούμε την προσοχή σας: «Οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την αδιαμφισβήτητη δέσμευσή τους να τηρήσουν τις δανειακές υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές, πλήρως και έγκαιρα». Και στη συνέχεια: «Οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται επιπλέον να διασφαλίσουν τα πρόβλεπτα πρωτογενή πλεονάσματα ή τα οικονομικά έσοδα που απαιτούνται για τη βιωσιμότητα του χρέους σύμφωνα με την απόφαση του Eurogroup του Νοεμβρίου 2012». Ούτε «διαγραφή» χρέους, λοιπόν, ούτε «κούρεμα», ούτε «λογιστικός έλεγχος», ούτε «διεθνής διάσκεψη», ούτε κιχ για το επαχθές, επονείδιστο και απεχθές βάρος του παράνομου χρέους που έχει γονατίσει τον ελληνικό λαό. Αντιθέτως: «Αδιαμφισβήτητη δέσμευση» ότι το χρέος θα πληρωθεί «πλήρως και έγκαιρα»! Αντιθέτως: Διαβεβαιώσεις ότι τα «πρωτογενή πλεονάσματα» θα πηγαίνουν όχι για την ανακούφιση του λαού αλλά – όπως και επί Σαμαρά – για την «βιωσιμότητα» ενός χρέους που, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ παραδεχόταν προεκλογικά, είναι «μη βιώσιμο».

στ) – παρακαλούμε την προσοχή σας: «Οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται να απόσχουν από κάθε ανατροπή

μέτρων ή μονομερείς αλλαγές στις πολιτικές αυτές και στις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που θα είχαν αρνητικές συνέπειες στους δημοσιονομικούς στόχους (...) όπως αξιολογούνται από τους θεσμούς». Καμία «μονομερής» ενέργεια, λοιπόν, που θα ανατρέψει τις πολιτικές των Μνημονίων. Καμία δημοσιονομική κίνηση (πχ μέτρα προγράμματος Θεσσαλονίκης) που δεν θα έχουν την αξιολόγηση και την έγκριση των «θεσμών». Οπου «θεσμοί» η τρόικα. Αλλά που τώρα θα τη λέμε «θεσμούς». Και καμιά φορά... «θεσμοτρόικα».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πρώτο (και σε συνάφεια με τις τρεις Αρχές που καταγράψαμε στο προοίμιο του σημερινού άρθρου):

Η Αριστερά, με όπλο την αλήθεια και το δίκιο, ή θα είναι η δύναμη της ρήξης, της σύγκρουσης και τελικά της ανατροπής των ταξικών δεσμών που καθυποτάσσουν το λαό στο σύστημα της κυριαρχίας των μονοπωλίων και των «θεσμών» τους ή θα είναι μια κατ' όνομα «Αριστερά» που - πέρα από καλές προθέσεις και «διαπραγματευτικά κλέη» - θα λειτουργεί ως διαχειριστής των υποθέσεων της ολιγαρχίας, την ώρα που θα επιδίδεται σε «αντιολιγαρχικές» ρητορείες.

Δεύτερο: Στις εκλογές υπερψηφίστηκε η θέση του ΣΥΡΙΖΑ ότι μέσα στην ΕΕ, με «σεβασμό στις συνθήκες», σε συνεννόηση με τους «εταίρους», μέσα από διαπραγματεύσεις μαζί τους και χωρίς να αμφισβητείται το πλαίσιο εντός του οποίου κινείται η Ελλάδα (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ κλπ) μπορεί να υπάρξει ανατροπή του Μνημονίου και όλων όσα αυτό σημαίνει. Και επίσης ότι μέσα σε αυτό το πλαίσιο, όπου τα κλειδιά της οικονομίας και της εξουσίας τα κατέχει η ελληνική και η διεθνής χρηματιστική ολιγαρχία, μπορεί να υπάρξει εθνική κυριαρχία, χωρίς εποπτείες, χωρίς «αξιολογήσεις», ότι μπορεί να υπάρξει ολόκληρη λαϊκή περηφάνια και αξιοπρέπεια.

Αλλά - ευτυχώς - οι εκλογές δεν σταματούν τη δυνατότητα των ανθρώπων να σκέφτονται και να αναστοχάζονται. Το ερώτημα επανατίθεται, λοιπόν: Αυτός είναι ο δρόμος της εξόδου από τα Μνημόνια; Εδώ που «η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ δεν αμφισβητούνται»; Εδώ όπου τα μονοπώλια και οι «Αγορές» ελέγχουν τον πλούτο και ταυτόχρονα την οικονομία μιας χώρας;

Η θέση μας είναι γνωστή: Αυτός ο δρόμος, που ακολουθείται από συστάσεως του ελληνικού κράτους, με ή χωρίς «κυβερνήσεις της Αριστεράς», είναι ο δρόμος των ανέμων και μάταιων θυσιών. Εδώ, είτε την κρίση, είτε την «ανάπτυξη», πάντα θα τις πληρώνουν οι καταπιεσμένοι, οι εκμεταλλεζόμενοι, οι σκλάβοι της εργασίας, της ανεργίας και της βιοπάλης.

Αλλά το ζήτημα δεν είναι η φενάκη της προσμονής να χαλαρώσει ο χαλκός της αλυσίδας. Το ζήτημα είναι ο ελληνικός λαός να στηριχτεί στο ιστορικό του μεγαλείο, στην τεράστια εμπειρία του, στις αστείρευτες δυνάμεις του και να πορευτεί το δρόμο της ρήξης και της ανατροπής των πλαισίων που τον αλυσσοδένουν.

Που σημαίνει:

- Να αποδεσμευτεί από τους «θεσμούς» των Σόιμπλε.
- Να αρνηθεί να αναγνωρίσει ένα χρέος που δεν το χρωστάει και το έχει πληρώσει χίλιες φορές.
- Να πάρει στα χέρια τον παραγωγικό πλούτο του τόπου και πάνω σε αυτή τη βάση να οικοδομήσει την αναδημιουργημένη και «ελεύθερη Ελλάδα» στέλνοντας το μήνυμα της «πανανθρώπινης λευτεριάς» (όπως έλεγε το τραγούδι του ΕΑΜ και μιας και πολλοί θέλουν να μιλούν για το ΕΑΜ...)

Οι τελευταίες εξελίξεις το επιβεβαιώνουν ακόμα μια φορά: Εκείνο που θα έχει να χάσει ο λαός μας ιχνηλατώντας αυτόν τον δρόμο θα είναι μόνο τις αλυσίδες του.

Πηγή: **enikos.gr**